Zala megye délnyugati részén fekvő üdülőváros. A megye legrégibb termál-gyógyüdülőhelye.

1254-es keltezésű Karos első írásos okleveles említése. IV. Béla és felesége, Mária a tatárjárás utáni időkben hospeseket telepítenek le Karosra. Karos telekszámairól, birtokviszonyairól az adóösszeírásokból nyerhetünk képet: az 1536. évi a Somogy megyében fekvő falut Török Bálint birtokának mondja, ahol 26 portát írtak össze. Az 1544-ben kelt jegyzék szerint Karoson telekszám- és lakosságnövekedéssel számolhatunk, valószínűleg a török elől menekülő lakosság ideiglenes letelepedése következtében. A 17. század első harmadában a falu többször elnéptelenedett, pusztává vált, az 1640. évi irat szerint 50 Ft adót fizet, tehát ismét benépesült.1653-ból van újabb adatunk Karosról: a falu tizedjövedelmei a zalavári apátságé voltak. A végvári harcok idején Karos egyrészt a török betörésektől, másrészt a fizetetlen magyar katonaság dúlásaitól is szenvedett.1686-ban Buda visszavívásával megkezdődött az ország török uralom alóli felszabadítása. Kanizsa 1690-ben nyitotta meg kapuit szabad elvonulás fejében a magyar csapatok előtt. Karos minden idők legnagyobb pusztítását éppen a kanizsai ostromzár időszakában állta ki: a felvonuló katonai erők a vár hatékony kiéheztetése érdekében elhatározták a környék lakott településeinek elpusztítását. Az 1690. évi úrbéri összeírás szerint Karos puszta falu, melyet a kanizsai blokád égetett fel.Az 1696-os összeírás Karost újra Zalában említi, a falut a budai prépostság birtokai közé sorolja. A 17-18. század fordulóján lelassul a telepítés, Karos mezővárosi jogállása megszűnik. 1697-ben az úrbéri összeírás csak falunak mondja Karost: a településen 17 jobbágy és 5 házatlan zsellér élt. A település lassan fejlődik, az első magyarországi népszámlálás (1784 és 1787) már 78 házban 98 családot említ és a falu népessége 564 fő.Az első nagyobb tragédia 1794-ben érte a falut, amikor rövid idő alatt a falu egynegyede leégett,de a lakói hamar talpra álltak. Három év múlva már nyoma sincs a tűzvész következményeinek, ismét teljes minden karosi lakos gazdasága.A 18. században mint mezővárosként említik a települést, amely azonban csak a környező mocsarak 19. század végi, elsősorban a Déli Vasút megépítéséhez köthető lecsapolását követően indulhatott kisebb fejlődésnek. Zalakaros környékén a 18. századtól meghatározó volt a szőlőművelés és a bortermelés. Létrejött a hegyközség, mely szabályrendeletével részletekig szabályozta a gazdálkodást és az élet minden területét, kifejezetten ügyelve a vagyonbiztonságra.1785 és 1900 között a falu népessége majdnem a duplájára növekedett, majd megmaradt ezer lakos körüli községnek. A 19. század második felében jelentőségéből tovább veszített, még a két világháború közötti időszakban is kisközség, lakói döntően földművelésből élnek.1908-ban felvette a település a Zala előtagot,ezzel megkülönböztetve magát a Bodrogközben található ugyanilyen nevű településtől. Az 1920-as években kapcsolódott be a közlekedésbe helyközi autóbusz járatokkal. Ekkortájt épült meg a helyi postahivatal is. A II. világháborút követően megindult az elvándorlás, melynek elsődleges iránya a nagyban iparosodó Nagykanizsa lett.A második világháború után Zalakaroson is megindul a politikai élet pezsgése: pártok alakulnak, Megtörténik Zalakaroson is a földosztás, s az új gazdák óriási lelkesedéssel dolgoznak saját földjeiken. A tanácsrendszer kiépítésével Zalakaros önálló tanácsú község lesz, melynek fejlődése az 1960-as években indul meg rohamosan és látványosan.

1962-ben kőolaj után kutatva 96 fokos, ásványi anyagokkal dúsan telített termálvizet találtak. A 2307 méterről feltörő víz megváltoztatta a stagnáló zalai aprófalu életét. A gyógyfürdő építése 1964-ben kezdődött és a következő év szeptemberében már meg is nyílt. Hamar népszerű lett bel-és külföldön egyaránt: Eddigi rekordja 1988-ban volt, amikor 891 503 vendéget fogadott,fennállása óta eddig több mint 23 millióan látogatták.A gyógyfürdő szerepének növekedésével megindult a falu fejlődése is.

1987-ben új óvoda, illetve gázvezeték-hálózat, majd 1990-ben új iskola létesült. Az egyre növekvő idegenforgalom magában hordozta a fejlesztések szükségességét és az évek során Zalakaros képe megváltozott. Eltűnt a régi falu, helyében infrastrukturálisan jól ellátott település jött létre a tudatos és szakszerű városfejlesztés eredményeként, melynek megkoronázása a várossá nyilvánítás volt 1997-ben.A település a németországi Puchheim városával 1991-ben, az ausztriai Asperhofennel 1995-ben, Budapesttel 2004-ben,a lengyelországi Olesnoval 2008-ban kötött együttműködési megállapodást. A település állandó lakosságának lélekszáma 2009-ben 2100 fő.
Zalakaros városi rangjának megfelelően vállal szerepet a térségi feladatok megoldásában is.

A város honlapja